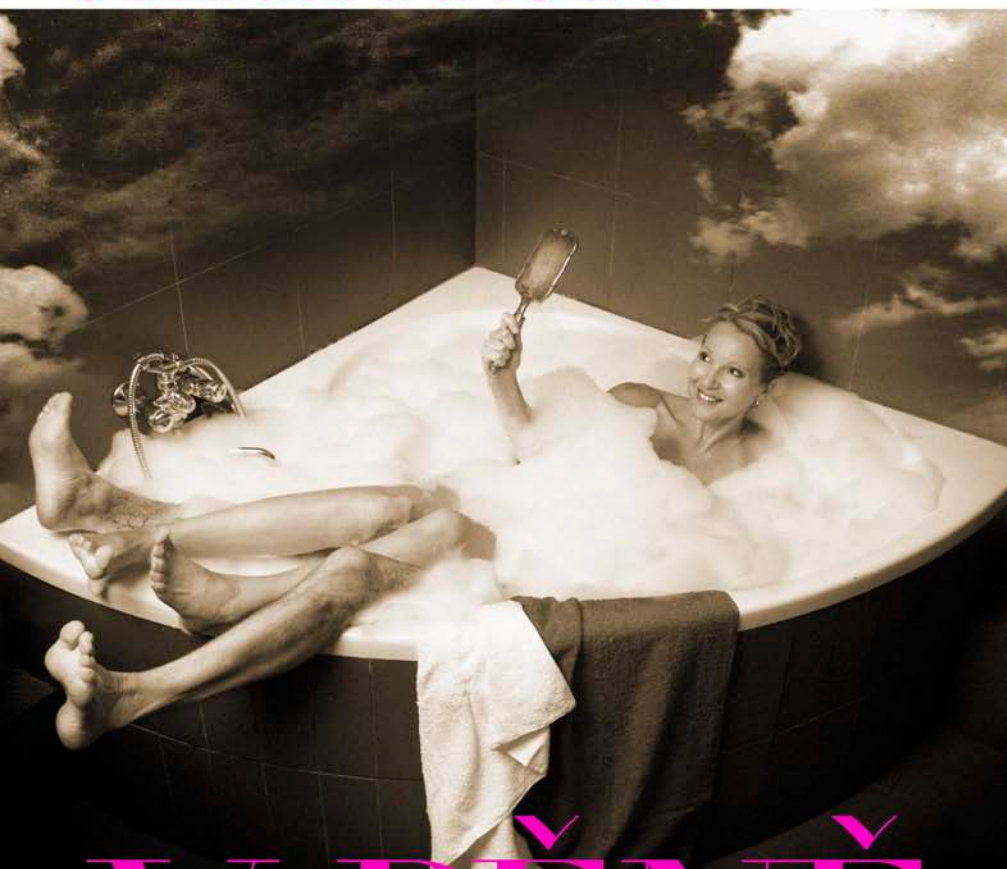

IRENA
OBERMANNOVÁ

V PĚNĚ

motto

MOTTO

IRENA
OBERMANNOVÁ

V PĚNĚ

Praha 2007

© Irena Obermannová, 2007
Cover photography © Jan Saudek, 2007

ISBN 978-80-7246-369-5

Toto je knížka do pěny, líbezná a bezstarostná hmota. Je možné ji číst od konce či od prostředka, po chvilkách či na jeden hlt, můžete ji číst ve vlaku, v letadle, ve stanu, v lese nebo ve vaně. Pěna mi připomíná plynutí času a já tuto knížku psala několik let, odbíhala jsem si k fejtonům i povídkám od věcí zdánlivě zásadnějších, větších, které se čtou od A do Zet. Tato kniha je tak trochu mým deníkem, pěnou mých dní, komentářem událostí i mých vlastních zážitků. K psaní jejích řádků jsem utíkala od práce, takže jsem k nim často přistupovala, jako bych šla za školu. Jako bych se nádherně uležela. Je také o nutnosti hrát si a nepodávat výkony. Nedávno mi vyprávěl jeden pán, že všechno podstatné se naučil za školou. To mi připadá poučné.

Pěna také připomíná prázdniny. Je voňavá a ubíhající a navždy odplyne.

Pojďme se spolu naložit do vany. Děkuji.

Vaše

The image shows a handwritten signature in cursive script, which appears to be 'Irena'. To the right of the signature is a stylized flourish consisting of a large loop followed by a horizontal line and a small checkmark-like shape.

At' žije dovolená!

Po dlouhé době jsem jela k moři. Těšila jsem se jako malé dítě, konečně si pořádně odpočinu, konečně uslyším na vlastní uši, o čem sním, když je mi ouvej – hukot vln tříštících se o mělčinu, věčný vítr, pěnu olizující pláž.

Ano, musím konstatovat, že to všechno bylo opravdu nádherné – a že toho bylo dost. V letadle jsem se klepala hrůzou a zimnicí, turbulence mě nenechávaly na pochybách, že mám několik málo minut, abych se připravila na smrt. Navíc mi celníci hned při odletu zabavili mé nejmilejší nůžky na nehty, abych tentokrát nespáchala teroristický útok na Řecko. Do hotelu jsme přijeli v noci a v pokoji nefungovala klimatizace, zato nás tam vítali komáři natěšení na bílé maso. Řečtí hoši jsou svalnatí a urostlí a bohužel také přesvědčení o tom, že jejich sex-appeal nejvíce vyniká na motorce řvoucí dlouho do noci. Zkrátka bílá žena s charakterně utkanou nervovou soustavou tu usíná až k ránu, pokud však není zrovna úplněk, kdy neusíná vůbec – měsíc totiž v Řecku svítí stokrát víc než u nás, stejně jako slunce. Ale cestování je vždycky trochu fuška a co by člověk nevydržel kvůli tomu houpavému zázraku.

Moře nezklamalo. Zjistila jsem, že za tu dobu, co jsme se neviděli, se nepřestalo vlnit a z našeho setkání po letech jsme oba dojatě ronili slané slzy. Ale na některé drobnosti jsem zapomněla. Nebo si je vymazala z paměti. Nebo jsem se změnila. Čekalo mě jedenáctidenní ležení, flákání, ležení a flákání. S pusou plnou písku, s knihami plnými písku, s vlasy plnými písku. A nějak jsem pozapomněla, že odpočinek není žádná legrace. Opalování zepředu, zezadu, pěkně jako na rožni, nejdříve dvacetifaktorový krém, na pražský obličej přijde třicetifaktorový, hlavu raději šoupnout pod slunečník, nasadit klobouk, sundat klobouk, hodně

pít, slunce je zběsilé, chodit po břehu, plavat, ale to snad radši bez brýlí... a co vlasy, crčí z nich sůl a písek, člověk vypadá jako chobotnice, ale to se vydrží, to je zdravé a tak bezstarostné! Ještě umýt nohy pod sprchou, abychom si nezanesli do pokoje písek, stejně už ho tam máme tuny, ještě si zaplavat ve sladkovodním bazénu, když už ho tu máme, znovu se osprchovat, tentokrát teplou v pokoji, smýt písek a sůl, pokolikáté už dnes, ošetřit spáleniny, slušně se obléct, honem na večeri, uf, uf, uf, už abych zas byla doma, pěkně v jednom kole.

Však jsem se dočkala, vrátila jsem se nádherně odpočínutá, opálená, s trochu okousanými nehty. Moře je zázračná věc.

P. S. Jestli mi někdo, kdo k moři jet nemůže, chce dát po přečtení tohoto článku pár facek, budu držet, slibuju. Moji adresu mají v redakci.

Lidové noviny, 2003

Muži jsou nádherní. Jsou velcí, chrabří a občas zlobí. Přidává jim to na kráse, a tak se my, holky, na ně nemůžeme zlobit. Inu dobrá. A proč vlastně by měla být naše krása založená na spořádanosti? Mám jeden návrh: nezlobme se na ně. Zlobme taky.

Vzpomínám si, jak jsme měli ve škole předmět, který se jmenoval ruční práce, tuším, že už ho zrušili. No a to probíhalo tak, že celá třída třeba vyšívala dečku. Křížkový steh, perličkový steh, cosi mi z toho dokonce uvízlo v hlavě, ale spíš pro ta hezká slova, konkrétního si z tohoto učiva nepamatuju nic. Nešlo mi to, ve vyšívání jsem nikdy nebyla dobrá, moje babička vždycky říkala, že nemám dost trpělivosti a že trpělivost růže přináší. Mnohokrát už jsem jí v životě dala za pravdu, chybí mi růže i klid, ale dnes jsem tomu ráda. Zkrátka, když byla dečka dovyšita a odevzdána paní učitelce k oznámkování, poprvé jsem se tvář v tvář setkala s čímsi, do čeho jsem posléze narážela celý život. Příští hodinu paní učitelka vstoupila do třídy. Ukazovala několik vzorných deček a rozplývala se blahem. Všechny je vyšily vzorné holčičky. Paní učitelka učinila významnou pomlku.

„Tak, milé děti, ale jsou mezi námi i takoví, kteří dečku trestuhodně odflákli. Jako třeba naše známá firma Petr Foustek.“

Třepala nám před obličejí ušmudlanou, poloroztrhanou a postmoderně sešívanou dečkou. Všichni se smáli.

Pak ovšem paní učitelka učinila pomlku ještě významnější.

„Děti, to ale ještě není ani zdaleka to nejhorší. Protože Petr Foustek je aspoň chlapec, že ano.“

Touto větou paní učitelka naznačila, že Foustek je vlastně omluven. Načež hned dala prudkou smeč. „Nejhorší je, že úplně stejně ošklivou dečku vyšila holčička.“

A ta dobrá žena roztáhla před očima celé třídy moji umolousanou, flekatou a křivolakou výšivku. Styděla jsem se. Bylo mi jasné, co jsem už dávno tušila – nejsem správná holčička. Možná jsem Foustek. Strašná představa.

Ta událost mi na dlouhá léta uvízla v hlavě. A začala jsem se moc snažit. Nejdříve marně, ale časem se to zlepšilo. Když jsem se vdávala, ušila jsem si dokonce sama šaty, pravda, byly postmoderně nakřivo, ale oddali nás. To už jsem byla na nejlepší cestě stát se ženou, jak má být. Měkkou, tichou a trpělivou. Jako Venuše z pěny zrozená.

Jo, takhle být Penelopou,
tkát ten nekonečný motouz,
hodin, dnů a let,
jo, takhle být Penelopou,
tichou, ženskou hmotou,
vědět – nevědět

napsala jsem si tehdy kamsi na okraj seznamu na nákup.

Když jsem čekala první dítě, měla jsem děsivý sen. Zdálo se mi, že jsem s tím dítětem (s tím človíčkem, kterého jsem se ve skrytu duše bála a věděla, že nevím, co s ním a o čem si s ním vlastně mám povídat) jela jakýmsi autobusem (kam všechny matky tak obratně nastupují obtíženy kočárkem s nákupem) a zapomněla jsem děcko uvnitř. Vystoupila jsem bez něj, dítě ujelo a já ho už nikdy nenašla. Nejhorší na tom bylo, že jsem cítila smutek i úlevu současně. Probudila jsem se celá zpocená. Věděla jsem, že ten sen mi způsobil Foustek. Ne on osobně. Ale moje jistá podobnost s ním, podobnost našich výšivek a moje nejistota, zda taková smí být žena. Přála jsem si, aby dítě bylo kluk.

Narodila se mi dcera. Stala jsem se nejvzornější matkou na světě a nikdy jsem ji nezapomněla v autobuse, právě na-

opak, můj život se podobal perličkovému stehu. Vyvažovala jsem a žehlila, gruntovala a šišlala a pomátla se na rozumu. A za celou dobu mateřské jsem si nekoupila ani jedny krajkové kalhotky s kyticemi, mašličkami a ňuninkami. Co je to ňuninka? To přece ví každá holka do sta let, která neumí vyšít perličkovým stehem. Četla jsem kdesi, že Božena Němcová si v době, kdy neměla na domácnost, koupila za poslední peníze nádherné šaty.

Já měla v době mateřské spočítané všechny bábovičky a dokázala z nich na pískovišti vyklopit dokonalý tvar. Jednoho dne jsem však z pískoviště odešla bez nich. Ani jsem na ně nevzdechla. Dnes vím, že podle šamanských praktik šlo o takzvaný zástupný předmět za zapomenuté dítě v autobuse. Potřebovala jsem někde dítě svým způsobem zapomenout, ten sen se mi nezdál jen tak.

Znám spoustu skvělých mužů a znám také spoustu skvělých žen. Dneska se pořád mluví o tom, jaké jsou mezi námi rozdíly, o jiném pohledu na svět, o pomíchání rolí, o tom, zda muži ztrácejí mužnost a ženy ženskost. Ale nemluví se o zlobení, což je velká chyba. Mezi skvělými muži a skvělými ženami vidím jeden do očí bijící rozdíl. Skvělé ženy si musí své místo na slunci, kam se pracně doškrábaly, dohánět snaživostí. Tyto ženy nikdy na nic nezapomenou, vždy zatelefonují, odpoví na každý mail, všechno stihnou, dokáží a nemají žádné výpadky. Nemohou si je v konkurenci úspěšných mužů dovolit. Přesněji – myslí si to. Myslí si, že jim by drobné pochybení neprošlo. A tak tyto ženy většinou nechlastají a neskáčí padákem, prostě jen makají a jsou zodpovědné až za hrob. Zatímco moje zkušenost s úspěšnými muži je taková, že občas nedorazí. Hrajou karty nebo prostě zapomněli. Vědí, že jim to jen přidává na roztomilosti. A že jim to každý odpustí. A že co projde Foustkovi, neprojde holčičkám.

Znám jednoho tuze zlobivého, řekněme nezvladatelného, osmiletého kluka. Vystřídal mnoho škol a paní učitelky si s ním v žádné nevěděly rady. Byl označen za inteligentní, leč hyperaktivní dítě a přerazen do speciální školy. Když jsem se vyptávala, jaké to tam je, žasla jsem. Je to tam skvělé, na osm žáků prý připadne pět učitelek, které si s nimi mohou povídat a vůbec jim nevadí, že děti jsou tam neposedné. A ještě jedna věc mě zarazila – ve třídě není ani jediná holčička. Přišlo mi to alarmující.

Muži jsou nádherní. Jsou velcí, chrabří a občas zlobí. Nebudme jako oni a nechme se od nich poučit. Zlobme taky.

ONA DNES, září 2005

Špatný zvyk

Kdysi jsem běhávala ulicemi s divným výrazem ve tváři a vypadala jako absolutní cvok. Byla jsem bez sebe žárlivostí. Později jsem si tenhle strašlivý cit prostě zakázala. Ale k tomu jsem potřebovala pochopit pár kacířských věcí. Neříkám, že se mi to podařilo beze zbytku. Jestli mě někdy potkáte s šílenou jiskrou v oku bulící uprostřed ulice, řekněte mi, prosím, to, co povídám teď já vám.

Žárlivost je kromě nenávisti nejošklivější cit, který znám. Na rozdíl od nenávisti, kterou žádná slušná náboženství neschvalují, lze žárlivost považovat za jistou dohodu, možná i morální kodex, a v podstatě lze konstatovat, že vyplývá i z páteho přikázání. Byla vymyšlena proto, aby si lidé vzájemně bránili v nevěře. Neboli v neřízeném rozmnožování. A tak se stalo, že nevěra je jednou z nejmodernějších fitness aktivit, a zastaralá žárlivost přitom trvá dál. Na počátku věků a mezilidských vztahů, v dobách, kdy vznikalo cosi jako etika, měla monogamie zaručit mužům, aby měli alespoň jakous takous jistotu, že jejich dítě je opravdu jejich. Někde tam na úsvitu dějin zřejmě vznikla dohoda o tom, že lidé na sebe budou žárlit. Že je to dokonce důkazem lásky. Kdo nežárlí, nemiluje. Člověk má milovat jen jednoho. Ale platí to stále? A platilo to vůbec někdy?

Co je to vlastně žárlivost? Sebeláska. Vlastně sobectví. Touha vlastnit toho druhého. A pak také nemožnost komunikace. Lze říct, že žárlivost je opakem dorozumění. Oč by nám, žárlivcům, bylo lépe, kdybychom od malička kolem sebe slyšeli a viděli, že nežárlit je normální. Že je naprosto běžné, když někdo má kromě nás rád ještě někoho jiného. Že z toho nemusí vyplývat, že nás nemiluje. Lidské srdce je zkrátka široké. Žárlivost může často vést k nepochopení. Vzpomeňme na Othella. Kdyby se jeho mozek nezatemnil tím mysteriózním citem, mohl si s Desdemonou všechno

pěkně vysvětlit a nemusel ji škrtit. Proč nás tehdy na úpatí věků naučili, že lidé si nemohou prostě povědět: „Poslyš, teď zrovna jsem si oblíbil někoho jiného, ale s tebou to nesouvisí.“ Místo toho nás strašili Sodomou a Gomorou. Kolik lidí přišlo ze žárlivosti o život? A kolik o rozum? A co všechno jsme kvůli nevěře propásli, v čem všem nás ochromila?

Proč neumíme přát svému milému či své milé prostě více lásky. Kolikrát v životě miluješ, tolikrát jsi člověkem, mělo by znít ono přikázání.

Měla jsem jednu kamarádku a ta pochopila, že její muž má někoho jiného. Začala dělat věci, které by ji předtím ani nenapadly, prohledávala mu kapsy, díář, tajně projížděla jeho esemesky. Chovala se hloupě a ztrácela vlastní hrdost i úroveň. Nakonec zjistila, že její muž chodí s mužem. Že když si ji bral, trochu si popletl orientaci. Ulevilo se jí. Jiný muž byl pro ni přijatelnější než jiná žena, na tu by totiž žárlila. Když o tom tak přemyslím, myslím, že v tom je náznak řešení. Moje kamarádka dospěla k názoru, že mimomanželský vztah jejího muže s ní nesouvisí, že ona sama není ani horší, ani ošklivější, ani méně sexy než ta druhá. S milencem nesoupeřila, neměla vůči němu žádný pocit vlastní nedostatečnosti či selhání. Celé to byl problém jejího muže, kterého má dodnes velmi ráda a udržuje s ním přátelský vztah. Proč se takhle nedokážeme chovat i v případě, že „tím druhým“ je žena? Nevěra se nás většinou opravdu netýká, je to cosi mimo nás. V době testů DNA, kdy otec může být jistý, je dohoda zvaná žárlivost jen chorobným přežitkem. Odhodme ji v dál a myslíme spíš na to, co je podstatné.

ONA DNES, 2006

Pipinky a Hrdinové

Když byly moje děti malé, pěstoval se zvláštní rodinný zvyk. Připomínal vynášení Morany na znamení začínajícího jara. Ten obyčej jsem si tehdy nazvala vynášením manželek. Praktikoval se v létě. Na znamení toho, že vypukly prázdniny, se manželky s dětmi hromadně odvážely na chalupy. Vývoz manželek probíhal nejlépe rovnou po několika kusech, aby se neplýtvalo, takže v každém stavení trávily léto dvě, tři i více žen a kupa dětí, o které se manželky staraly, praly v ruce, vařily na ohni, sekaly trávu, sušily seno, krmily srnky, bojovaly s vlky a různě se veselily. Muži tu romantiku ženám údajně trochu záviděli, ale byli tak přející, že jim ji hojně doprávali, oni se zase veselili doma. A bojovali s vlky. Tedy – chodili do práce, vedli různá zásadní jednání, malovali byt, starali se o škodovku a vydělávali, aby ženám tu báječnou dovolenou mohli dopřát. Tak to aspoň tvrdili. Ve skutečnosti lámali pivní rekordy. Byla to taková hra. My „vyvezené“ jsme o ničem jako nevěděly, vyvztekal jsme se tak, že svému pobytu mezi poli jsme říkaly koncentrační tábor, a já se donedávna domnívala, že čas oponou trhnul a tato idylka zmizela v propadlišti dějin.

Před časem jsem ke svému úžasu potkala mezi poli partu holek s malými dětmi, kterak tráví prázdniny na chalupě. Smály se a svůj pobyt označovaly za koncentrační tábor. Sobě říkaly Pipinky a svým manželům Hrdinové. Časy se nemění, jen humor českých žen má čím dál větší grády.

První slavnou Pipinkou v dějinách byla Penelopa. Zatímco Odysseus slavně plul, ona dřepěla doma a těšila se, až se vrátí. Těšila se bez nároku na slávu. Penelopa čekala tiše, nebyla ani trochu hysterická. Její Hrdina bez bázně a hany mezitím svou udatností i vtipem vyhrával všechny bitvy a ošulil každého nepřítele. Pravda, trochu se zapletl s kouzelnicí Kirké, ale to

je jiná kapitola. Podstatné je, že byl Hrdina a že jeho statečné činy Homer opěvává ve více než dvanácti tisících verších, z nichž jen velmi malá část se zmiňuje o trpělivosti Penelopy, o tom, kolik odmítla nápadníků, a ani jeden nepraví, kolik jich neodmítla. Většina z nich se zabývá vzrušujícím popisem bitev a Odysseových dobrodružství, v nichž praprapradědek našich Hrdinů nasazoval život.

Pipinky, které jsem potkala mezi poli, mi také vyprávěly svoji odyseu, sice méně vzletně než Homer, ale zato o hodně vtipněji. Celý týden chodí v teplákách, nenalíčené, děti nechávají růst jak dříví v lese a v pátek odpoledne začnou chystat triumfální oblouk. To se vrací jejich Hrdinové. Navaří, napečou, nalíčí se, načešou, vykoupou děti a zase je naučí lidské řeči. A vítají Hrdiny. Tradice přežila. Zřejmě nejsme jenom národem chalupářů, ale také národem Pipinek a Hrdinů.

A tak mě napadá, zda časy hrdinských eposů nejsou náhodou ty tam. Že Odysseovi by dneska nejvíc slušelo, kdyby si takhle na jedny prázdniny vyzkoušel, co je to pravé hrdinství, a staral se o děti. Že přišla doba úplně normálního, statečného pipinkovství.

ONA DNES, 2006

Preventivní sobectví

Nedávno jsem znovu viděla po mnoha letech Chaplinův film *Moderní doba* a zase jsem se nesmála. Tentokrát mě mrazilo o poznání víc než před lety. Ta groteska je stále platnější. Jen už nemakáme fyzicky v továrně, jelikož doba pokročila. Továrnu máme každý sám v sobě. Výsledek je však stejný, žijeme proto, abychom utahovali šroubky, ne proto, abychom žili.

Mám jednu kamarádku, která i v dnešní superrychlé době dokáže ležet bez hnutí v trávě. Hluboce ji obdivuju. Nemá žádné povinnostní tiky, nepřemítá o tom, co všechno má ještě udělat, jestli už doprala pračka a domyla myčka, a pokud přišel ten email... měla by hned odpovědět. Prostě si lakuje nehty a jen tak se dívá. Šťastná to žena. Zkoušela jsem ji napodobit a zjistila, že už něčeho takového nejsem schopná.

A také znám jednu dívku, ale ta si nehty nelakuje. Je jí zhruba dvacet, nepohodla se s přítelem, u kterého bydlela, a ocitla se tak ze dne na den na dlažbě. Ta slečna volala, jak je v těchto krajích stále zvykem, své matce a prosila ji o pomoc. Matka ji však odmítla a ponechala klidně napospas osudu. Překvapilo mě to a naplnilo obdivem. Vypytávala jsem se, co vedlo matku k takovému jednání. Bylo mi řečeno, že paní X už je sobecká. Už? zeptala jsem se. Od té doby, co se vrátila z nemocnice, jako by si řekla – raz, dva, tři – teď a budu žít jen pro sebe.

Dozvěděla jsem se dále, že ta žena prodělala rakovinu. A tváří v tvář smrti se rozhodla, že jestli přežije, začne žít znovu. Neboli ležet na slunci a nemyslet na pračku, myčku, že v sobě zkrátka přestane utahovat všechny ty tovární šrouby, co jsou sice virtuální, ale zato způsobují různé nemoci, někdy i smrtelné. Ta žena se opravdu uzdravila a splnila své předsevzetí: našla si milence, začala s ním žít a odešla

za ním od svých dospělých dětí rychleji, než to stihly ony. Přestala stát u běžícího pásu.

Četla jsem jednou v novinách zmínku o zoufalé ženě, kterou opustil manžel a ona nezvládala ekonomický chod rodiny. Jednoho dne vzala své tři malé děti, odešla s nimi na nádraží a nechala je tam. Ujela jim prvním vlakem. Dali ji do blázince, co s ní jiného, doba je moderní a žádá od všech výkony, žádá hrdinství, které se nazývá keep smiling. Duševní poruchy zpomalují chod všech šroubků. Já bych po té ženě pojmenovala vlak. Proč dávat vlakům jména jen po významných lidech, a ne po takových, kteří přestali utahovat šroubky? Určitě jsou neméně významní. Jejich takzvaná porucha vypovídá o stavu světa, je jeho přesným barometrem. Kdybychom se místo dokonalé fabriky stali křečky, možná by nám bylo lépe. Nemusíme syslit do tváří zrní, stačí trošku si uzmout sebe samých. Protože co je větší sobectví – jet jak pohyblivý pás a nic jiného nevidět, nebo se koukat, cítit a hlavně žít? Začněme pěstovat takzvané preventivní sobectví. Navrhuji, aby se mu vyučovalo už ve škole. Miluj svého bližního jako sebe samého, stojí přece psáno. To lze vyložit i tak, že člověk nemá zapomínat sám na sebe. Protože, co je to vlastně sobectví? Nepřerazit se? Milujme sami sebe víc než ty ďábelské šroubky. Snad to stihneme dřív, než budeme muset sednout na vlak pojmenovaný po nějakém géniovi a zdrhnout dřív, než po nás sáhne smrt.

ONA DNES, 2006

Mýtus prince

Odmalička nás tou pohádkou krmí, všichni jsme ji dlabali spolu se sladkou krupicovou kaší. Přijede princ na krásném bílém koni. A zachrání nás. Porazí všechny draky, usekne všem problémům hlavy, přeskočí je ladným krokem, vezme nás do náručí a odnese na zámek. Zazvoní zvonec a pohádka je konec, jestli neumřeli, žijí spolu dodnes. Houby s octem, mělo by stát na konci zlatým písmem. Nic nemám proti pohádkám, ty za to nemůžou. A pak – jsou i jiné pohádky. O čarodějnicích, jezinkách a bludičkách. Záleží jen na nás, co si z nich vezmeme. Mýtus prince, který přijede, bude nádherný a zachrání princeznu, nám škodí. Všem. Mužům i ženám. Jasně rozděluje role. Nejsou to role skutečné, leč pohádkové, romantické, růžové. Nemají nic společného se životem. Holky pak čekají, až potkají svého prince. Muži trpí výčitkami svědomí, že nejsou princí. Že nedokáží skolit sedmihlavého draka. Ženy trpí pocity marnosti, že je nikdo nezachraňuje, jak o tom čítávaly. Jak to má být.

Právě věta *Jak to má být* je metlou lidstva. Být může různě, záleží na dohodě konkrétního muže a konkrétní ženy. Všimla jsem si, že všechny moje kamarádky se neustále poměřují s jinými. Přemýšlejí, jestli má prince tamta nebo tamhleta, jestli tamtu její pravý živí nebo tamhleté postavil zámek. Jsou si jisty, že jen jejich život není, jak má být. „A jak by měl vypadat?“ ptávám se. Pokaždé slyším vyprávět jednu notoricky známou pohádku...

Jako bychom my, ženy, stále vyhlížely z okna toho pravého. Jako bychom celý život čekaly, jestli už jede. Celý život jsme v naději. V naději na co? Na pana Dokonalého. Většina z nás nepřestane nikdy vzdychat tutéž větu: „Až potkám toho pravého, tak..." Stále porovnáváme svého kluka, přítele, miláčka, manžela, partnera, možná i souseda ze třetího